

ikki.

Triðja hugskotið var at sigla spakuliga við einum motori allan vegin til Íslands, við teirri vón um, at hesin máttin var ikki vandamikil, tí vit høvdu gott veður á leiðini. Aftur máttu vit minna hvønn annan á, at vit ongantið høvdu kannað, hvussu nógv bensin motorurin brúkti, tá ið vit sigldu á henda hátt, og at tað var væl møguligt, at eini motorurin mátti arbeiða harðari fyri at pressa okkum frameftir enn báðir tveir.

Eg sá, at máttloysi og ørkymlan spældu ein týðandi leiklut meðan vit royndu at loysa allar hesar trupulleikarnar og at taka eina avgerð. Eg setti spurnartekin við mín egna førleika sum tann skipaða trupulleika-loysaran eg var fyri ikki at hugsa um avleiðingarnar av teimum broytingum, sum vit gjørdur á báttinum og við motorarnar.

Vit høvdu allar skyldina fyri støðuna, vit vóru komnir í. Vit høvdu allir ein leiklut í ásyniliga vandanum og miseydnadu royndini. Stoltleiki, trýst frá sponsorum (bæði munnligt og ikki), og ein ótti fyri at geva skarvin yvir ávírkaði okkara evni at taka eina skilagóða og tryggja avgerð.

Blóðið á hvarjum einasta føroyska sjómanni fór ígjøgnum mínar æðrar, tá ið eg minti Anders á, at tað var vert at umhugsa at venda við aftur. Vit høvdu nógv mikið av bensini til at venda við aftur. Í mínum hugaheimi var hesin møguleikin okkara einasti.

Tá kom eg í tankum um trolaran. Vit gjørdur av at seta okkum í samband við hann gjøgnum sendaran og finna út av, um teir høvdu bensin umborð. Hetta var ikki sørt snópsligt, men um tað eydnaðist at fáa bensin frá teimum,

var tað ein betri loysn enn at venda við aftur sum av torvheiðum.

Frederik royndi fyrst á donskum og enskum. Einkí svar. Eg royndi á føroyskum. Framvegis einkí svar. Vit gjørdur av at sigla nærri. Ein roynd stutt frá hesum stóra skipi, og sendarin vaknaði. Ein hørd føroysk rodd við dialekt úr Suðuroy spurdi, hvat vit vildu. Eg greiddi frá støðu okkara og spurdi um teir høvdu bensin umborð. Hesin vinarligi maðurin segði, at hann var nýggjur umborð og mátti senda onkran niður undir fyri at kanna málið. Hann roknaði ikki við, at teir høvdu stórvegis. Hann hevði rætt. 10 litrar. Sum støðan var, var tað nógv mikið til fyra kilometrar.

Hann segði, at aðrir bátar vóru í økinum. Eg bað hann seta seg í samband við teir og spyrja seg fyri viðvíkjandi bensini. Hann fekk ikki samband við teir, eg takkaði fyri royndina, og vit sögdu farvæl. Anders tók røðrið og vit vendu við aftur við kós móti Føroyum.

So skjótt sum vit vóru leysir av trolaranum, setti eg spurnartekin við mín leiklut á ferðini. Fyri fyrstu ferð í trýggjar mánaðir dróg eg á herðar. Tað var ikki av ótta, at fór at seta spurnartekin við framtíðina hjá hesi ferð. Tað var ikki tí, at vit ikki høvdu nógv mikið av bensini til at koma til Íslands. Tað var ikki orsakað av skilaleysi ráðleggingini í sambandi við at loysa trupulleikarnar, sum vóru íkomnir. Heldur var tað ein ástáttur av øllum trupulleikum, sum vit høvdu upplivað seinastu trýggjar mánaðirnar umframt umhøvðið í oyggjunum, har eg hevði verið seinastu tveir vikurnar. At eg hevði verið saman við fólki, ið hava fleiri ættar-



Pólafarabáturin »Olga« var umvæld hjá AWI-Boats í Runavík

Mynd: Álvur Harraaldsen

lið aftan fyri seg við stórar vírðing fyri havinum, hevði gjørt meg meiri varnan.

Náttúran hevði talað til mín í nógvum vikur. Hon segði mær, at vit máttu seta ferðina niður. Náttúran hevði pikkað á herðar á mær, hon vildi hava at vita, hvi vit høvdu so vorðnan skund, fyri at rættvísgera ógvusligu ferðina, at vísa henni vírðing.

Ístaðin fyri at lurta, vendi eg deyva oyrað til, førkaði eg trupulleikarnar frá mær við nyttugum, amerikonskum máta at loysa trupulleikar uppá, og blindum og hørdum arbeiði. Henda burturvisingin var vandamikil. Og ávirkanin hópaði seg saman. Ikki fyrr enn vit nærkaðust Føroyum gjørdist eg greiður yvir álvarsemi í míni fákunnu. Tað var ikki

fyrr enn vit vóru í eini desperatari støðu sum vóru vit strandaðir mitt í sjónum, at eg gjørdist klárur yvir míni mistøk.

Tímarnar tað tók at sigla aftur til Føroyar vóru brúktir til at hugsa um hesi viðurskipti. Og tá ið vit nomu land aftur eftir í øllum góðum at hava siglt framvið harða streyminum við Mykines og Vágar, hevði eg gjørt av við meg sjálfan, at eg skuldi av báttinum. Tá visti eg ikki, at Robert, skiparin umborð, hugsaði júst tað sama.

Vit svølgdu okkara stoltleika og sigldu til Havnar, aftur á staðið higani vit 12 tímar áðrenn høvdu sagt øllum farvæl. Eftir at hava sovið nakrar tímar fór Anders til Runavíkar á AWI Boats við báttinum. Hann fór undir at broyta skrávuna og finna lekan

aftast í báttinum. Eg helt meg fyri meg sjálfan í Havni. Dagin eftir var báturin klárur til fráferð. Anders ringdi og bað okkum allar møta á kajini fyri at tosa um, nær vit skuldu fara.

Eg hitti teir allar á kajini, hjálpti teimum við at binda alt fast umborð, og skjeyt upp, at vit fóru ein stuttan túr frá lítlu manna-múguni, ið var komin saman við báttin. Meðan vit gingu, greiddi eg róluga og skjótt frá míni avgerð at fara av báttinum fyri hesa ferð. Eg segði, at eg varð verandi eftir í Føroyum og vónaði, at teir gjørdur sum eg. Eg segði eisini, at eg visti, at tað fóru teir ikki, og hóast eg ikki var samdur við teir um at halda fram við ferðini, skilti eg hvi teir gjørdur ta valðið. Eg segði, at eg hevði vírðing fyri teirra vali og eg vildi gera alt fyri, at teir komu til Íslands í øllum góðum. Vindurin fór at koma og tíðin gekk.

Robert hevði longu sagt teimum, at hann fór aftur til Danmarkar. Hann hevði nevnt nakrar av somu grundgevingum sum eg hevði ført fram fyri avgerðini at stæða. Tað sum undraði meg var, at Frederik og Anders vóru fyrirreikaðir uppá hetta. Hesir trýggjar mánaðirnar vit høvdu verið saman 24 tímar um døgnið høvdu lært okkum at lesa hvønn annan av. Teir vistu, at vit komu ikki við, eins og vit vistu, at teir hildu fram. Ílótini bóru fylt við bensini, vit sögdu hvor øðrum farvæl, tóku um hvønn annan, og teir fóru.

Vit fóru frá hvør øðrum sum góðir vinir og vit hava framvegis stóra vírðing fyri hvør øðrum.

Síðani eg sá Anders og

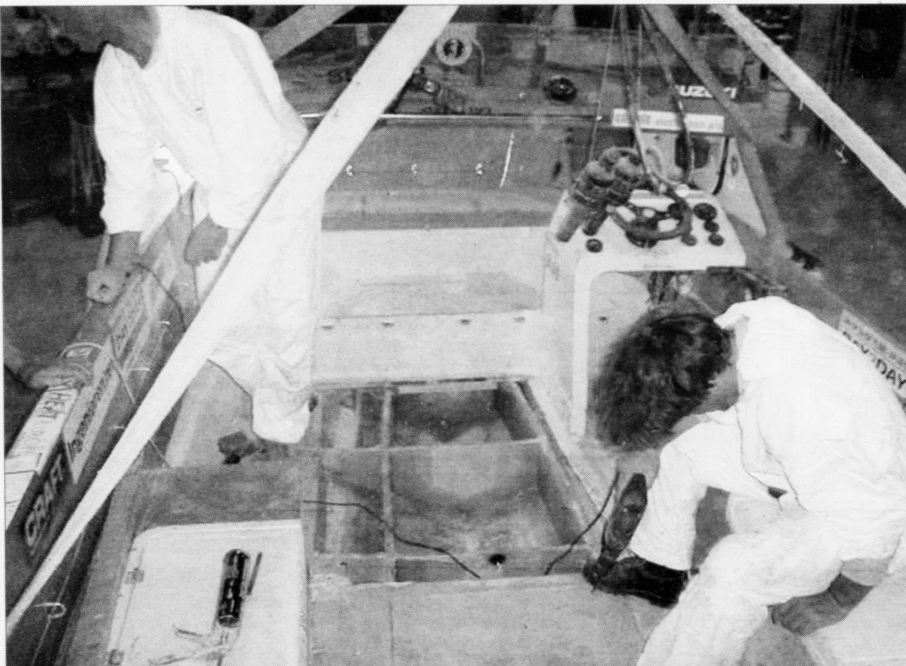
Frederik seta kós í Norðuratlandshav, eri eg farin aftur til mína "heimbygd" í Føroyum. Eg eri komin aftur til Klaksvíkar fyri at slappa av, hugsa, og skriva. Eg havi familju og vinir her - fitt fólk sum stillisliga skilja.

Men í ovurmorgin fari eg saman við nøkrum vinum at fylla mín tóma banka av adrenalini. Sært tú, ein lítill partur av mær vil ikki sleppa avintýrinum. Ein lítill partur av mær noktar at liva eitt vanligt lív. Ein lítill partur av mær noktar at vera á einum staði. Og í trýggjar mánaðir hevur støðið á mínum adrenalini verið av kortinum, so nú má eg nøkta mín tørv við onkrum tilgjørdum. Sannu-dagin fara vit, nakrir vinir og eg, at hoppa frá einum tólv metra høgum kletti út í kalda Norðuratlandshav. Hetta er ein nýggjur siður, sum kemur ístaðin fyri missin av at vera farin av báttinum.

Øll sum kenna meg vita, at eg vil gera Føroyar til mitt heim. Skjótt eru fimtán ár síðani eg forelskaði meg í Føroyum á fyrstan tíð, fólkinum, mentanini, og landinum. Eg havi livað við hesum í bak-høvðinum í so nógv ár. Men nú við avgerð mín at fara av báttinum, veit eg, at eithvørt sum hevur enn stórra týðning er komið inn í lív mitt. Eg veit, at eg loksins eri føroyingur.

Niðurløga

Síðani eg skrivaði greinina, eru Anders og Frederik komnir til Íslands. Eg haldi fram sum tann, ið sigur frá ferðini The Polar Passage 2000 expedition. Dagfóringar og myndir verða veitt virknum limum á ferðini og koma sum teldupostur. Tað ber til at frætta nærri um The Polar Passage 2000 expedition á internetinum á hesi adressuni www.altrec.com ella www.polar.ing.dk



Joel Cole í ferð við at umvæla báttin